

Underbilag 7 til bilag I**Sammenslutningen af Købstædernes
sociale Udvalg.**

Århus, den 16. marts 1948.

Som svar på socialministeriets skrivelse af 5. februar 1948 (2. K. J. nr. 441/46) skal sammenslutningens bestyrelse til det fremsendte eksemplar af en betænkning om husmoderafløseres udtale, at man er enig i, at administrationen af husmoderafløsningen henlægges til kommunerne. Af hensyn til enheden i det sociale arbejde i kommunen må man dog fastholde, at det sociale udvalg vel kan påtage sig dette arbejde, der jo ikke adskiller sig fra andre administrative opgaver, der er henlagt til det sociale udvalg. At etablere et selvstændigt udvalg, der endog efter forslaget's ordlyd kan sammensættes således, at udvalgets flertal ikke tilhører kommunalbestyrelsen, finder man uformentlig og direkte urimeligt, idet dette udvalg måtte etableres med et særligt kontor, hvis man skulle imødekomme den tankegang, der ligger bagved betænkningens ønske om at særligt udvalg, jfr. betænkningens side 26, sidste stykke, hvor det udtales: Denne hjælpeforanstaltning bør ikke henlægges til det sociale udvalg, idet hjælpen i så fald let ville få karakteren af undersøttelse til trængende, og dette vil utvivlsomt afholde en række personer fra at søge hjælpen.

Selvom man således er af den opfattelse, at det må være det sociale udvalg, der som den kommunale institution skal have ansvaret for husmoderafløserforanstaltningen, er man enig i, at kommunerne stilles frit med hensyn til, om de eventuelt vil lade den daglige administration foregå gennem andre organer, f. eks. gennem den statsanerkendte sygekasse på stedet.

Iøvrigt ønsker man at knytte følgende bemærkninger til betænkningen:

Hele spørgsmålet synes at hænge sammen med hjemmesygeplejen og bør formentlig derfor løses i forbindelse med de forslag, som det af indenrigsministeriet nedsatte udvalg om hjemmesygeplejen måtte fremkomme med.

Bestyrelsen er enig i, at husmoderafløsningen ikke længere betragtes som beskæftigelsesforanstaltning, men indgår som et fast led i det sociale arbejde; for så vidt kunne bestemmelserne herom indgå i forsorgslovens særhjælpsafsnit.

Man er enig i, at den nuværende ordning udvides til også at omfatte syge enlige, og at på den anden side de kroniske sygdomstilfælde ikke — bortset fra akutte situationer — falder ind under husmoderafløsningen.

Praktiske erfaringer taler for, at man, hvad enten man gør husmoderafløsningsinstitutionen åben for alle indtægtsklasser i befolkningen, eller man fastsætter f. eks. sygekassegrænsen eller en noget lavere grænse, giver adgang til husmoderafløsning også for familier, hvis indtægt ligger over en sådan grænse, mod en passende betaling, og det er et spørgsmål, om den i betænkningen nævnte laveste betaling, 1 kr. om dagen, ikke er for lille en sum at lave et indkrævningsapparat for.

Selvom man er enig i, at det er af værdi, at husmoderafløserne har nogen uddannelse, synes det noget betænkeligt, om man skulde uddanne hele husmoderafløsningsstaben med så lang en uddannelse som foreslået (4 måneders heldagskursus), i hvert fald må der kunne være en ikke uddannet eller en blot mere nødtørftigt uddannet reserve, da arbejdets omfang jo er meget ujævnt; i perioder er der brug for mange hjælpere, medens man til andre tider ikke har det samme behov, og især i overgangstiden vil det være et drastisk forlangende med fuld uddannelse.